A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2010. április 15. *

A C-38/09. P. sz. ügyben,

Ralf Schräder (lakóhelye: Lüdinghausen [Németország], képviseli: T. Leidereiter Rechtsanwalt)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2009. január 28-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

a **Közösségi Növényfajta-hivatal (CPVO)** (képviselik: M. Ekvad és B. Kiewiet, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: A. von Mühlendahl Rechtsanwalt)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: német.

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot, a negyedik tanács elnöke, a második tanács elnökeként eljárva, C. Toader, C. W. A. Timmermans, K. Schiemann és P. Kūris (előadó) bírák,

főtanácsnok: J. Mazák,
hivatalvezető: K. Malacek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2009. szeptember 30-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2009. december 3-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével R. Schräder az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-187/06. sz., Schräder kontra CPVO (SUMCOL 01) ügyben 2008. november 19-én hozott ítéletének (EBHT 2008., II-3151. o.; a továbbiakban: a megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel az Elsőfokú Bíróság elutasította a Közösségi Növényfajta-hivatal (CPVO) fellebbezési tanácsának 2006. május 2-i határozata (A 003/2004. sz. ügy, a továbbiakban: a vitatott határozat) ellen benyújtott hatályon kívül helyezés iránti keresetét.

Jogi háttér

2 Az 1995. október 25-i 2506/95/EK tanácsi rendelettel (HL L 258., 3. o., magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 18. kötet, 255. o.) módosított, a közösségi növényfajta-oltalmi jogokról szóló, 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi rendelet (HL L 227., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 16. kötet, 390. o., a továbbiakban: 2100/94 rendelet) 6. cikke értelmében azok a fajták részesülhetnek közösségi növényfajta-oltalomban, amelyek megkülönböztethetők, egyneműek, állandóak és újak.

3 A 2100/94 rendelet 7. cikke ekként rendelkezik:

„(1) Valamely fajtát megkülönböztethetőnek kell tekinteni, ha egy adott genotípusból vagy genotípusok kombinációjából kifejeződött jellemzőiben egyértelműen eltér bármely más, az 51. cikknek megfelelően meghatározott bejelentési napon közismert fajtától. […]

(2) Valamely más fajta közismert különösen akkor, ha a […] bejelentési napon:

a) az a növényfajta-oltalom tárgya volt, vagy a Közösség, valamelyik állam vagy valamely illetékes kormányközi szervezet növényfajta-oltalomra vonatkozó hivatalos nyilvántartásába vették;

b) arra vonatkozóan növényfajta-oltalom megadása vagy annak hivatalos nyilvántartásba való bejegyzése iránt kérelmet nyújtottak be, amennyiben a kérelem a növényfajta-oltalom megadását vagy a fajtának a hivatalos nyilvántartásba történő bejegyzését eredményezi.

A […] végrehajtási szabályok további eseteket határozhatnak meg példaként, amelyek a közismertség eseteinek tekintendők."

4 A 2100/94 rendelet 54. cikkének értelmében a CPVO megvizsgálja, hogy a fajta közösségi növényfajta-oltalom tárgyát képezheti-e, hogy a fajta újnak minősül-e, és hogy a bejelentő jogosult-e bejelentést benyújtani. A CPVO megvizsgálja továbbá, hogy a javasolt fajtanév megfelelő-e. Ehhez más testületek szolgáltatásait is igénybe veheti. Az első bejelentőt kell a közösségi növényfajta-oltalom jogosultjának tekinteni.

5 E rendelet 55. cikkének megfelelően a CPVO, ha nem talált olyan akadályt, amely a közösségi növényfajta-oltalom megadásának útjában állna, intézkedik arról, hogy a feltételek meglétére irányuló szakmai szempontok szerinti vizsgálatot az adott fajhoz tartozó fajták vizsgálatával az igazgatási tanács által megbízott illetékes hivatal vagy hivatalok (a továbbiakban: vizsgáló hivatalok) legalább egy tagállamban elvégezzék.

6 Az említett rendelet 61. és 62. cikkének értelmében a CPVO, ha véleménye szerint a vizsgálat megállapításai elegendő alapot nyújtanak a kérelem elbírálására, továbbá az ugyanezen rendelet 59. és 61. cikkben foglalt jogi akadályok nem állnak fenn, megadja a közösségi növényfajta-oltalmi jogot. Ellenkező esetben a CPVO a közösségi növényfajta-oltalmi bejelentést elutasítja, többek között akkor, ha a vizsgálat eredménye nem meggyőző.

7 A 2100/94 rendelet 67. cikke (2) bekezdésének értelmében a CPVO valamely határozata ellen benyújtott fellebbezésnek halasztó hatálya van. A CPVO azonban, ha megítélése szerint a körülmények ezt indokolják, elrendelheti, hogy a megtámadott határozat ne kerüljön felfüggesztésre.

8 Ugyanezen rendelet 70. cikkének (2) bekezdése előírja:

„Ha a határozat kiigazítása a fellebbezés indokolásának beérkezését követő egy hónapon belül nem történik meg, a CPVO haladéktalanul:

– határoz arról, hogy megteszi-e a 67. cikk (2) bekezdésének második mondatában foglalt intézkedést, valamint

és

– a fellebbezést a fellebbezési tanács elé utalja”.

9 A 2100/94 rendelet 71–73. cikkéből következik, hogy a fellebbezési tanács a fellebbezésről dönthet, akár a CPVO hatáskörében eljárva, akár az illetékes testületéhez utalva az ügyet további intézkedés céljából. A fellebbezési tanács határozatai ellen az Európai Unió Bíróságához nyújtható be kereset. A további fellebbezés illetékesség hiánya, lényeges eljárási szabály megsértése, a szerződés, a 2100/94 rendelet vagy

az ezek végrehajtásáról szóló bármely jogszabály megsértése, valamint jogkörrel való visszaélés alapján nyújtható be. A Bíróság hatáskörrel rendelkezik a fellebbezési tanács határozatának mind hatályon kívül helyezésére, mind megváltoztatására.

10 E rendelet a határozatok indokolásáról és a meghallgatáshoz való jogról szóló 75. cikke ekként rendelkezik:

„A [CPVO] határozataihoz mellékelni kell az alapjukat képező indokolást. Határozat kizárólag olyan ténybeli alapok, illetve bizonyítékok alapján hozható, amelyekkel kapcsolatban az eljárásban részt vevő feleknek lehetőségük volt észrevételeiket szóban vagy írásban közölni".

11 Az említett rendelet 76. cikke előírja, hogy a CPVO az előtte folyó eljárásokban a tényállást hivatalból csak olyan mértékig vizsgálja, amennyire az az 54. és 55. cikk rendelkezései szerint vizsgálandó. Mindazokat a tényeket és bizonyítékokat, amelyeket a CPVO által előírt határidőn belül nem terjesztettek be, figyelmen kívül hagyja.

12 Az említett rendelet 88. cikke az iratbetekintést szabályozza.

13 A Közösségi Növényfajta-hivatal előtti eljárások tekintetében a 2100/94/EK tanácsi rendelet alkalmazására vonatkozó végrehajtási szabályok megállapításáról szóló, 1995. május 31-i 1239/95/EK bizottsági rendelet (HL L 121., 37. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 17. kötet, 327. o.) 15. cikkének (1) és (2) bekezdéséből az következik, hogy ha a szakmai vizsgálat elvégzésére vizsgálóhivatalt jelölnek ki, ez a hivatal és a CPVO közötti írásbeli megállapodással történik. Az írásbeli megállapodás

joghatása az, hogy a vizsgálóhivatal alkalmazottainak az írásbeli megállapodásban foglaltak szerint végrehajtott vagy végrehajtandó cselekményei harmadik felek irányában a CPVO jogcselekményeinek minősülnek.

14 Az 1239/95 rendelet 60. cikke (1) bekezdésének értelmében, ha a CPVO szükségesnek tartja a peres felek, tanúk vagy szakértők szóbeli meghallgatását, illetőleg szemle tartását, erről határozatot hoz, megjelölve a bizonyítás tervezett eszközeit, a bizonyítandó lényeges tényeket, valamint a meghallgatás vagy a szemle napját, időpontját és helyét. Ha a peres fél tanúk vagy szakértők meghallgatását igényli, a CPVO határozatában meg kell jelölni azt a határidőt, amíg a kérelmet előterjesztő peres félnek a CPVO tudomására kell hoznia a részéről meghallgatni kívánt tanúk és szakértők nevét és címét.

15 E rendelet 62. cikke (1) bekezdésének értelmében a CPVO a tanúmeghallgatás foganatosításának feltételeül szabhatja, hogy az azt kérő személy bizonyos összeget helyezzen letétbe.

16 Az említett rendelet 63. cikke (2) bekezdésének értelmében a tanú, a szakértő vagy az eljárásban részt vevő fél vallomásáról készült jegyzőkönyvet felolvassák, vagy az említetteknek ellenőrzésre átadják. A jegyzőkönyvben rögzíteni kell, hogy ez az előírás teljesült, valamint azt, hogy a vallomást tevő személy jóváhagyta a jegyzőkönyvet, illetve hogy jóváhagyását nem adta meg.

A jogvita alapját képező tényállás

17 2001. június 7-én Ralf Schräder közösségi növényfajta-oltalmi bejelentést tett a CPVO-nál a Plectranthus ornatus növényfajhoz tartozó SUMCOL 01 tekintetében.

E növényfajta a Plectranthus ornatus faj és a dél-amerikai eredetű Plectranthus ssp. faj keresztezéséből jött létre.

18 2001. július 1-jén a CPVO a 2100/94 rendelet 55. cikkének (1) bekezdése alapján felkérte a Bundessortenamtot (a német szövetségi növényfajta-hivatalt) a szakmai szempontok szerinti vizsgálat elvégzésére.

19 A vizsgálati eljárás első évében a felperes versenytársai tiltakoztak a bejelentett fajta tekintetében az oltalom megadása ellen, azt állítva, hogy a bejelentett fajta nem új növényfajta, hanem egy dél-afrikai vadnövényfajta, amely ebben az országban, valamint Németországban évek óta forgalomban van.

20 Miután a bejelentett fajtát összehasonlították egy Németországban szolgáltatott referenciafajtával, a Bundessortenamt kapcsolatba lépett E. van Jaarsvelddel, a kirstenboschi (Dél-Afrika) botanikus kert munkatársával, akit arra kért, hogy küldjön neki hajtásokat vagy vetőmagokat a Plectranthus comosus vagy a Plectranthus ornatus fajokból.

21 A 2002. március 25-i és október 16-i levélváltást követően 2002. december 12-én a Bundessortenamt megkapta az E. van Jaarsveld által elküldött hajtásokat, amelyeket ő úgy írt le, mint az ő saját kertjéből származókat.

22 E növényeket 2003 folyamán termesztették és vizsgálták. Akkor úgy tűnt, hogy a bejelentett fajta csupán minimális mértékben különbözik az E. van Jaarsveld által küldött hajtásokból kihajtott növényektől. A Bundessortenamt szakmai vizsgálattal megbízott elbírálójának, H. Heinének, 2003. augusztus 19-i e-mailje tanúsága szerint a különbségek valóban „jelentősek", de alig láthatóak.

23 2003. augusztus 7-i levelével a CPVO arról értesítette a felperest, hogy a Bundessortenamt szerint „a kirstenboschi botanikus kertben tesztelt növényekhez képest hiányosságok tapasztalhatók a növények megkülönböztethetősége terén". Mindazonáltal a felek nem vitatják, hogy e növények E. van Jaarsveld saját kertjéből származnak. E levélben az is szerepel, hogy H. Heine szerint a felperes nem tudta beazonosítani a SUMCOL 01 fajtát a Bundessortenamt kísérleti területén végzett helyszíni vizsgálat alkalmával.

24 2003 szeptemberében R. Schräder a szakmai vizsgálat eredményeire válaszolva benyújtotta észrevételeit. Egyrészt a 2003. augusztus 29. és szeptember 1. között Dél-Afrikában tett tanulmányútjának eredményeire, másrészt a meisei (Belgium) botanikus kertben 2003. szeptember 15-én tett látogatásának eredményeire alapozva úgy nyilatkozott, hogy meggyőződése szerint az E. van Jaarsveld kertjéből származó, és az összehasonlításhoz alkalmazott növények nem a referenciafajtához, hanem magához a SUMCOL 01 fajtához tartoznak. Ezenfelül a felperes kétségeinek adott hangot a referenciafajta közismertségét illetően.

25 A Bundessortenamtnak az Union internationale pour la protection des obtentions végétales (Új Növényfajták Védelmének Nemzetközi Uniója, UPOV) szabályainak megfelelően elkészített, 2003. december 9-i végleges jelentését észrevételeinek megtétele céljából a CPVO 2003. december 15-i levelével együtt megküldték a felperesnek. E jelentés azt állapította meg, hogy a bejelentett SUMCOL 01 fajta nem különböztethető meg az E. van Jaarsveld által küldött dél-afrikai Plectranthus ornatus referenciafajtától.

26 R. Schräder felperes e jelentésre 2004. február 3-án terjesztette elő utolsó észrevételeit.

27 A 2004. április 19-i R 446. sz. határozattal (a továbbiakban: az elutasító határozat) a CPVO a 2100/94 rendelet 7. cikke alapján, a SUMCOL 01 fajta megkülönböztethetőségének hiánya miatt elutasította a közösségi növényfajta-bejelentési kérelmet.

28 2004. június 11-én R. Schräder fellebbezést nyújtott be az elutasító határozattal szemben a CPVO fellebbezési tanácsához. Ezzel egyidejűleg kérte az eljárási iratokba való betekintés engedélyezését. E kérelmének 2004. augusztus 25-én, vagyis öt nappal a 2100/94 rendelet 69. cikkében szereplő, a fellebbezés jogalapjait kifejtő beadvány előterjesztésére nyitva álló négy hónapos határidő lejárta előtt, teljes mértékben eleget tettek. Az érdekelt az említett beadványt 2004. augusztus 30-án nyújtotta be.

29 Az elutasító határozat felülvizsgálatára nem került sor a fellebbezés beérkezését követő egy hónapos határidőn belül. 2004. szeptember 30-án a CPVO ugyanakkor értesítette a felperest aznapi határozatáról, amely szerint a „határozathozatalt" e kérdésben két héttel „elhalasztja", mert újabb vizsgálatok elvégzését tartja szükségesnek.

30 Az E. van Jaarsvelddel való 2004. október 8-i és 15-i újabb levélváltást és a dél-afrikai mezőgazdasági minisztériummal való kapcsolatfelvételt követően a CPVO 2004. november 10-én úgy határozott, hogy nem helyesbíti az elutasító határozatot, és a fellebbezést a fellebbezési tanács elé utalta.

31 A fellebbezési tanács által feltett kérdésre adott 2005. szeptember 8-i írásbeli válaszában a CPVO, a H. Heinétől 2005. június 20-án kapott e-mailre való hivatkozással – amely bemutatta, hogy a Bundessortenamt „nem tudta megkülönböztetni a kérelem

tárgyát képező növényeket a dél-afrikai növényektől, emiatt természetesen lehet azzal érvelni, hogy mindegyik növény a bejelentési kérelem tárgyát képező növényből származik" – elismerte, hogy az éghajlat és a helyszín megváltozása is okozhatja a növény eltérő reakcióját, és hogy – miként azt a Bundessortenamt kifejtette – nem zárható ki teljesen, hogy az olyan minimális eltéréseket mutató fajták, mint amelyek a bejelentett fajta és a referenciafajta között tapasztalhatók, ugyanabba a fajtába tartoznak.

32 A fellebbezési tanács a 2005. szeptember 30-i tárgyaláson meghallgatta a feleket. E tárgyalási jegyzőkönyv szerint a CPVO képviseletében H. Heine volt jelen a tárgyaláson. Ő többek között úgy nyilatkozott, hogy az E. van Jaarsveld által elküldött hat hajtás közül csak négy élte túl a szállítást. Annak kizárhatósága érdekében, hogy a bejelentett fajta és a referenciafajta közötti különbségeket a környezeti tényezők okozzák, új hajtásokat állítottak elő, és ezeket használták referenciafajtaként. Mivel ezek második generációsak voltak, szerinte a megállapított eltérések genotipikus tényezőknek tulajdoníthatók.

33 A tárgyalási jegyzőkönyvből az is kiderül, hogy a tárgyalás végén a fellebbezési tanács nem volt teljes mértékben meggyőződve a referenciafajta közismertségéről. Anélkül, hogy kétségbe vonta volna E. van Jaarsveld szavahihetőségét és szakmai hozzáértését, a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy egyes állításai e tekintetben nincsenek kellőképpen alátámasztva, és így szükséges lenne, hogy a hivatal valamelyik tagja helyszíni vizsgálatot tartson Dél-Afrikában a 2100/94 rendelet 78. cikkében foglalt bizonyítási eszközök alkalmazásával.

34 2005. december 27-én a fellebbezési tanács határozatával jóváhagyta a kérdéses bizonyítási eszköz alkalmazását. Ezen intézkedés végrehajtását ahhoz a feltételhez kötötte, hogy a felperes 6000 eurót előlegez a költségekből az 1239/95/EK rendelet 62. cikkének megfelelően.

35 2006. január 6-i beadványában a felperes arra hivatkozott, hogy nem köteles bizonyítékokat szolgáltatni, és nem ő kezdeményezte az elrendelt bizonyítási eszköz alkalmazását. Hangsúlyozta, hogy a CPVO feladata megállapítani a 2100/94 rendelet 7. cikke értelmében vett megkülönböztethetőségre való alkalmasságot. Ezért szerinte a délafrikai tanulmányút csak a 2100/94 rendelet 76. cikke alkalmazásával jöhet szóba. Ennek alapján pedig neki nem kell a költségeket megelőlegeznie.

36 Vitatott határozatával a fellebbezési tanács elutasította az elutasító határozattal szemben benyújtott fellebbezést. Úgy ítélte meg ugyanis, hogy a SUMCOL 01 fajta nem különböztethető meg egyértelműen a kérelem benyújtása idején közismert referenciafajtától, jelen esetben a P. ornatus Südafrikától, amelynek egy példányát E. van Jaarsveld szolgáltatta. A tanács ezenkívül nem hajtotta végre a bizonyítási eszközzel kapcsolatban hozott határozatot, „mert végül arra a meggyőződésre jutott, hogy az összehasonlításhoz használt fajta a referenciafajta volt, és nem a SUMCOL 01 növényfajta, valamint hogy a referenciafajta a kérelem benyújtásának időpontjában közismert volt".

Az Elsőfokú Bíróság előtti kereset és a megtámadott ítélet

37 2006. július 18-án R. Schräder keresetet nyújtott be az Elsőfokú Bíróság előtt a vitatott határozat hatályon kívül helyezése iránt, amelyben nyolc jogalapra hivatkozott.

38 Az első jogalap, amely három részre oszlott, a 2100/94 rendelet 62. cikkének, valamint 7. cikke (1) és (2) bekezdésének együttesen értelmezett rendelkezéseinek megsértésén alapult. A második és harmadik jogalap a 2100/94 rendelet 76. cikkének és 75. cikkének, valamint azon jogelvnek a megsértésén alapult, miszerint „jogállamban általában

nem megengedett véletlenszerűen hozni határozatokat". A negyedik és ötödik jogalap az 1239/95 rendelet 60. cikke (1) bekezdésének, illetve 62. cikke (1) bekezdésének megsértésén alapult. A hatodik–nyolcadik jogalap a 2100/94 rendelet 88. cikkének, 70. cikke (2) bekezdésének és 67. cikke (2) bekezdése első mondatának megsértésén alapult.

39 Az Elsőfokú Bíróság, bírói felülvizsgálata terjedelmének meghatározását követően érdemben megvizsgálta a fellebbezési tanácsnak a 2100/94 rendelet 7. cikke (1) és (2) bekezdése címén tett értékelését. Azon kérdést illetően, hogy az E. van Jaarsveld magánkertjéből származó növény a SUMCOL 01 fajtához tartozik-e, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 87. pontjában megállapította, hogy a bejelentett fajta és az E. van Jaarsveld magánkertjéből származó fajta két különböző fajta. Egyebekben, ugyanezen ítélet 92. pontjában az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a fellebbezési tanács helyesen juthatott arra a következtetésre, hogy egyrészt a referenciafajta közismert, miután megállapította, hogy a felperes nem terjesztett elő sem különösebb érveket, sem külön bizonyítékokat azt vitatandó, hogy a fellebbezési tanács az E. van Jaarsveld kertjéből származó referenciafajtát és a dél-afrikai Plectranthus ornatusként ismert fajtát azonosnak tekinti, másrészt pedig, hogy E. van Jaarsveld állításait alátámasztották a dél-afrikai hatóságok és több tudományos szakcikk.

40 Egyébiránt, a felperesnek a 2100/94 rendelet 62. cikkének megsértésével kapcsolatban kifejtett álláspontjával kapcsolatban, miszerint a SUMCOL 01 fajta egyértelműen eltér a referenciafajtától, az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg a megtámadott ítélet 104. pontjában, hogy nyilvánvaló ellentmondás áll fenn ebben az érvelésben, és hogy az a kiindulási tétel, amelyen a felperes érvelése alapul, téves.

41 Az Elsőfokú Bíróság ezt követően a hivatkozott első jogalapot elutasította.

42 A 2100/94 rendelet 76. cikkének megsértésére alapított második jogalappal kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg a megtámadott ítélet 127. pontjában, hogy „a fellebbezési tanács helyesen vonhatta le a rendelkezésére álló elemekből azt a következtetést, hogy a SUMCOL 01 fajta nem különböztethető meg egyértelműen a kérelem benyújtása időpontjában közismert referenciafajtától", és „hogy [e]nnélfogva egyáltalán nem volt köteles újabb szakmai vizsgálatot lefolytatni".

43 A 2100/94 rendelet 75. cikkének megsértésére alapított harmadik jogalapot az Elsőfokú Bíróság elutasította azzal az indokolással, hogy noha a fellebbezési tanács hivatalból dönthet valamely bizonyítási intézkedés felől, azt ugyanúgy hivatalból el is halaszthatja, mivel a lényeges kérdés az, hogy a felek állást foglalhattak-e a fellebbezési tanács által előterjesztett érvek és bizonyítékok tárgyában.

44 Az 1239/95 rendelet 60. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított, negyedik jogalappal kapcsolatban, amely H. Heine fellebbezési tanács előtti eljárásban való részvételének körülményeire vonatkozik, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 130. pontjában megállapította, hogy „H. Heine a CPVO meghatalmazottjaként jelent meg [a fellebbezési tanács tárgyalásán], és nem tanúi vagy szakértői minőségben".

45 Az 1239/95 rendelet 62. cikkének megsértésére alapított ötödik jogalapot vizsgálva, miszerint a fellebbezési tanács az általa foganatosított bizonyítási intézkedés alkalmazását jogszerűen nem köthette ahhoz a feltételhez, hogy R. Schräder előlegezze meg a költségeket, az Elsőfokú Bíróság megállapította a megtámadott határozat 116. pontjában, hogy az ötödik jogalap megalapozottnak tűnik, azaz az 2005. december 27-i bizonyítási intézkedésről szóló végzés jogellenes. Ugyanezen ítélet következő pontjában az Elsőfokú Bíróság ugyanakkor e jogalapot a megtámadott határozat szempontjából, mint hatástalant, elutasította.

46 A 2100/94 rendelet 88. cikkének megsértésére alapított hatodik jogalappal kapcsolatban, miszerint R. Schräder nem tekinthetett bele az eljárási iratokba, az Elsőfokú Bíróság megállapította a megtámadott ítélet 134. pontjában, „hogy a felperesnek kézbesítették az ügyiratokat, és a felperes megfelelően kifejthette nézőpontját".

47 A 2100/94 rendelet 70. cikke (2) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról, amely a CPVO-nak a határozathozatalra rendelkezésre álló határidőkre vonatkozik, és amely súlyosan megsértette jogait, az Elsőfokú Bíróság az alábbiakat állapította meg a megtámadott ítélet 142. és 143. pontjában:

142. „Bár a 2100/94 rendelet 70. cikkében foglalt határidőt egy hónappal és tíz nappal túllépték, az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy e késedelmet indokolják az adott ügy sajátos körülményei, különösen az, hogy a megkérdezendő személyek egy távoli országban élnek.

143. Mindenesetre e határidő túllépése nem olyan jellegű, hogy indokolná a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését, legfeljebb kártérítés megítélését, ha bebizonyosodik, hogy a felperes emiatt bármiféle kárt szenvedett".

48 A 2100/94 rendelet 67. cikke (2) bekezdése első mondatának megsértésére alapított, a bejelentési kérelem törlésének feltételeire vonatkozó nyolcadik jogalappal kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság megállapította a megtámadott ítélet 148. pontjában:

„E tekintetben, még ha feltételezzük is, hogy a bejelentési kérelmet az elutasító határozat meghozatalát követően azonnal törölték a CPVO nyilvántartásából, a 2100/94

rendelet 67. cikke (2) bekezdése első mondatának megsértésével, amelynek értelmében az ilyen határozat ellen benyújtott fellebbezésnek halasztó hatálya van, e jogellenesség nem érinti az elutasító határozatot, és ezért e határozat érvényességét sem, és ennek következtében a megtámadott határozat érvényességét sem".

49 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság R. Schräder keresetét elutasította.

A felek kérelmei

50 R. Schräder elsődlegesen azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, valamint a vitatott határozatot, másodlagosan pedig utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé, és minden esetben a CPVO-t kötelezze az Elsőfokú Bíróság és a Bíróság előtti eljárásokban felmerült költségek egészének viselésére.

51 A CPVO azt kéri, hogy a Bíróság a fellebbezést utasítsa el, és a fellebbezőt kötelezze az Elsőfokú Bíróság és a Bíróság előtti eljárásokkal kapcsolatos költségek viselésére.

A fellebbezésről

52 Fellebbezése alátámasztásául R. Schräder két jogalapra hivatkozik, melyek közül az elsőt, amely hat részre oszlik, eljárási szabálysértésre, a másodikat pedig, amely öt részre oszlik, a közösségi jog megsértésére alapítja.

53 A CPVO elsődlegesen azt kéri, hogy a Bíróság állapítsa meg a fellebbezés elfogadhatatlanságát, mivel az kizárólag ténybeli elemekre és a bizonyítékok értékelésére vonatkozik, másodlagosan azt kéri, hogy a Bíróság utasítson el minden egyes jogalapot, és ezzel a fellebbezést is utasítsa el.

Az első jogalapról

54 Az első jogalap hat részre osztható.

A 2100/94 rendelet 7. cikkének megsértésére alapított első és második részről

– A felek érvei

55 Első jogalapjának e két részével R. Schräder lényegében vitatja az Elsőfokú Bíróság által azon kérdéssel kapcsolatban tett megállapításokat, hogy az E. van Jaarsveld magánkertjéből származó és referenciafajtaként használt növény és a SUMCOL 01 bejelentett fajta valójában ugyanaz a fajta-e.

56 A jogalap első részével R. Schräder vitatja az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 76., 79. és 131. pontjában foglalt, H. Heine állításaival kapcsolatos azon kérdésre vonatkozó megállapítását, amely szerint a SUMCOL 01 bejelentett fajta és E. van Jaarsveld referenciafajta azonos.

57 E vonatkozásban úgy véli először is, hogy az Elsőfokú Bíróság helytelenül állapította meg az említett 131. pontban, hogy a felperes nem terjesztett elő semmilyen bizonyítékot azon állításának alátámasztására, miszerint H. Heine nyilatkozatait hiányosan foglalták volna bele a vitatott határozatba.

58 Másodsorban R. Schräder arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács 2005. szeptember 30-i tárgyalásáról készült és a megtámadott ítélet 79. pontjában hivatkozott jegyzőkönyve nem szolgálhat döntő bizonyítékként a felek által a tárgyalás során tett kijelentések tekintetében, mivel e jegyzőkönyv az 1239/95 rendelet 63. cikke (2) bekezdésének megsértésével került rögzítésre.

59 Harmadsorban az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet fent említett 79. pontjában tévesen indult ki azon bizonyítékokból, amelyek nem szerepelnek az ügy iratai között, ezáltal elferdítette a bizonyítékokat. Megállapításait továbbá a H. Heine 2005. június 20-i e-mailjére vonatkozó egyszerű feltételezésre alapozta.

60 E jogalap második, az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 36., 71., 73., 74., 79. és 131. pontjában foglalt azon megállapításaihoz kapcsolódó eljárási szabálysértésekre alapított részével, melyek értelmében a referenciafajta és a bejelentett fajta valójában nem azonos, R. Schräder lényegében vitatja az Elsőfokú Bíróság azon következtetését, mely szerint az E. van Jaarsveld által küldött növények nem tartoznak SUMCOL 01 növényfajtába.

61 E célból az érdekelt arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság két tekintetben is tévesen alkalmazta a jogot.

62 Az első téves jogalkalmazás abból ered, hogy az Elsőfokú Bíróság eltúlzott követelményeket támasztott, ami az érvelését illeti, és ezáltal megsértette a bizonyítási vizsgálatra irányadó elveket. Különösen, tekintettel a növények vizsgálata óta eltelt időre,

R. Schräder számára lehetetlenné vált a H. Heine fellebbezési tanács előtti tárgyaláson tett kijelentéseit cáfoló további bizonyítékok benyújtása. R. Schräder felhívja továbbá a figyelmet arra, hogy az Elsőfokú Bíróság rámutatott a megtámadott ítélet 130. pontjában, hogy H. Heine a nyilatkozatait az eljárásban részt vevő félként, nem pedig tanúi vagy szakértői minőségben tette. Tekintettel arra, hogy R. Schräder e nyilatkozatokat vitatta, a fellebbezési tanácsnak és az Elsőfokú Bíróságnak nem állt volna jogában, hogy a CPVO nyilatkozatainak adjon elsőbbséget az általa felkínált bizonyíték elfogadása nélkül. Az R. Schräder által felajánlott bizonyítékok általános elutasításával az Elsőfokú Bíróság megsértette az ő meghallgatáshoz való jogát.

63 A második téves jogalkalmazás a tények és bizonyítékok elferdítésében valósult meg. R. Schräder azt állítja, hogy a megtámadott ítélet 74. pontjában foglalt vitatott következtetés levonásával, mely szerint az általa hivatkozott tényezők nem eléggé specifikusak, az Elsőfokú Bíróság elferdítette a tényeket és a bizonyítékokat. Az Elsőfokú Bíróság nem vette tekintetbe különösen azt a tényt, hogy R. Schräder kifejtette hozzáfűzéseit/megjegyzéseit a fellebbezési tanács előtti tárgyaláson a 2003-as év folyamán összehasonlított növényfajok tárgyában, 2005. október 14-i írásbeli észrevételeiben pedig az összevetett/összehasonlított növényfajok specifikus különbségei tárgyában. Végezetül pedig az Elsőfokú Bíróság elutasította a keresetlevél 43. pontjában szereplő ajánlatát, melyben felajánlotta, hogy szakértői véleményt nyújt be azon állításának alátámasztása érdekében, miszerint e különbségek megmagyarázhatók a referenciafaj Bundessortenamt által történő reprodukciójával.

64 Ami a jogalap első részét illeti, a CPVO mindenekelőtt arra hivatkozik, hogy a H. Heine által előterjesztett 2003. december 12-i jelentés fényt derít a két érintett növényfaj között fennálló három minimális eltérésre. E megállapítás vitatása és értékelése nem a Bíróság, hanem kizárólag a szakértők hatáskörébe tartozik.

65 A CPVO ezt követően rámutat arra, hogy az említett jelentést R. Schräder soha nem vitatta. H. Heine álláspontja tudományos alapokon nyugszik, míg a 2005. június 20-i e-mail nyilvánvalóan spekulatív, és nem végleges.

66 Végezetül a CPVO megállapítja, hogy H. Heine szavahihetőségét megerősíti az a hatáskör, amellyel a Bundessortenamtot növényfajták homologizációja és oltalma tárgyában felruházták.

67 Ami a jogalap második részét illeti, a CPVO lényegében arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság csupán korlátozott felülvizsgálatot gyakorolhatott a két növényfajta között fennálló eltérések megállapítása és azok eredete vonatkozásában. Hozzáteszi, hogy az Elsőfokú Bíróságnak nem kötelessége szakértői vélemény igénybevétele.

– A Bíróság álláspontja

68 A jogalapnak a 2100/94 rendelet 7. cikkének megsértésére alapított két első részét együttesen célszerű vizsgálni.

69 Az EK 225. cikk első bekezdése és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdése szerint a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat. Ennélfogva egyedül az Elsőfokú Bíróság rendelkezik hatáskörrel a releváns tények megállapítására és értékelésére, valamint a bizonyítékok értékelésére vonatkozóan. A tényeknek és bizonyítékoknak az értékelése tehát – feltéve, hogy nem ezek elferdítéséről van szó – nem olyan jogkérdés, amelyet a fellebbezés keretében a Bíróságnak felül kell vizsgálnia (lásd a C-104/00. P. sz., DKV kontra OHIM ügyben 2002. szeptember 19-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-7561. o.] 22. pontját és a C-173/04. P. sz., Deutsche SiSi-Werke kontra OHIM ügyben 2006. január 12-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-551. o.] 35. pontját).

70 Meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság mint megalapozatlant elutasította R. Schräder érvelését, mely szerint a fellebbezési tanács és a CPVO tévesen vélte úgy, hogy a SUMCOL 01 nem megkülönböztethető a 2100/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének értelmében.

71 A megtámadott ítélet 73. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy az R. Schräder által hivatkozott tényezők nem elegendők annak megállapításához, hogy a Bundessortenamt, majd őt követően a CPVO, valamint annak fellebbezési tanácsa olyan nyilvánvaló értékelési hibát követett volna el, amely maga után vonhatná a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését.

72 R. Schräder nem ért egyet e megállapítással, amennyiben először is az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 74. pontjában rámutatott arra, hogy az általa a környezeti tényezők hatása tárgyában előterjesztett elemek nem elegendőek a Bundessortenamt ezzel ellentétes következtetésének megcáfolására, másodsorban pedig az Elsőfokú Bíróság nem fogadta el az említett ítélet 77–79. pontjában R. Schräder érveit, amelyek a H. Heine által a fellebbezési tanács előtti tárgyaláson és egy, a CPVO-nak címzett e-mailben tett nyilatkozatain alapultak.

73 Azt bizonyítandó, hogy az Elsőfokú Bíróság ésszerűen nem vonhatta le azt a következtetést, miszerint a fent említett tények és körülmények nem elegendőek azon következtetés megcáfolására, amelyre a Bundessortenamt jutott, és amelyet a fellebbezési tanács megerősített, R. Schräder, noha formailag az Elsőfokú Bíróság által megvalósított téves jogalkalmazásra hivatkozott, lényegében az Elsőfokú Bíróság ténybeli értékelését igyekszik megkérdőjelezni, különösen pedig vitatja az e bíróság által e tényeknek tulajdonított bizonyítóerőt.

74 Következésképpen az első jogalap első és második része ennyiben elfogadhatatlan.

75 Az arra vonatkozó érvekkel kapcsolatban, miszerint az Elsőfokú Bíróság elferdítette a tényeket és bizonyítékokat a H. Heine nyilatkozatain és a környezeti tényezőknek a referenciafajta és a bejelentett fajta közötti eltérésekre gyakorolt esetleges hatáson alapuló érvek értékelése során, emlékeztetni kell arra, hogy egyedül az Elsőfokú Bíróság dönthet az előtte folyamatban lévő üggyel kapcsolatban a rendelkezésére álló

információk kiegészítésének esetleges szükségességéről. Annak mérlegelése, hogy az eljárási iratok bizonyító erejűek-e vagy sem, egyedül az Elsőfokú Bíróság hatáskörébe tartozik, és e mérlegelésnek a fellebbezési eljárás keretében történő felülvizsgálata nem tartozik a Bíróságra, kivéve az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett bizonyítékok elferdítésének esetét, illetve amennyiben az Elsőfokú Bíróság megállapításainak ténybeli pontatlansága az ügy irataiból kitűnik (a C-75/05. P. és C-80/05. P. sz., Németország és társai kontra Kronofrance ügyben 2008. szeptember 11-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-6619. o.] 78. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

76 A felek által a CPVO fórumai előtt nem hivatkozott tényekre az Elsőfokú Bíróság előtti keresetindítást követő szakaszban sem lehet hivatkozni. Ugyanis ez utóbbi feladata a fellebbezési tanácsok határozatai jogszerűségének vizsgálata az uniós jog alkalmazásának többek között a fellebbezési tanács előtt előterjesztett tényállási elemek fényében történő ellenőrzésével, ugyanakkor e vizsgálat során nem veheti tekintetbe az előtte újonnan előterjesztett tényeket (analógia útján lásd a C-29/05. P. sz., OHIM kontra Kaul ügyben 2007. március 13-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-2213. o.] 54. pontját).

77 Továbbá emlékeztetni kell arra, hogy az Elsőfokú Bíróságnak, amely kizárólag a 2100/94 rendelet 73. cikke (2) bekezdésében foglalt korlátok között hozhat határozatot, nem feladata teljes felülvizsgálat lefolytatása annak meghatározása céljából, hogy a SUMCOL 01 növényfajta a 2100/94 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése szerint megkülönböztethető-e, hanem – tekintettel arra, hogy tudományosan és szakmailag mennyire összetett az említett feltétel, amelynek tiszteletben tartását szakmai vizsgálat útján kell felülvizsgálni, amellyel, amint az a 2100/94 rendelet 55. cikkéből kiderül, a CPVO az egyik illetékes nemzeti hivatalt bízza meg – vizsgálata korlátozódhat a nyilvánvaló mérlegelési hiba vonatkozásában gyakorolt felülvizsgálatra.

78 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság helytállóan vélhette úgy, hogy az ügy irataiban szereplő tényezők elégségesek ahhoz, hogy lehetővé tegyék a fellebbezési tanács számára az elutasító határozat tárgyában történő határozat meghozatalát.

79 Továbbá, amint azt a főtanácsnok indítványának 45. pontjában megállapította, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 74. pontjában annak bemutatására szorítkozott, hogy az R. Schräder által beterjesztett tanúvallomások és szakértői vélemények nem elégségesek a Bundessortenamt következtetésének megcáfolásához.

80 E határozatával az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tévesen a jogot.

81 A H. Heine nyilatkozataira vonatkozó értékeléssel kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg a megtámadott ítélet 79. pontjában, hogy nem kell különös jelentőséget tulajdonítani H. Heine 2005. június 20-i e-mailjében foglalt nyilatkozatának, tekintettel arra, hogy H. Heine nem tartotta fenn nyilatkozatát a fellebbezési tanács előtti tárgyaláson.

82 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság nem sértette meg az igazgatásra vagy a bizonyítási teherre vonatkozó szabályokat azzal, hogy önállóan határozta meg az e nyilatkozatnak tulajdonítandó bizonyítóerőt.

83 Egyébiránt, még ha feltételezzük is, amint azt R. Schräder állítja, hogy bizonyítást nyerne, hogy az említett tárgyalásról készült jegyzőkönyvet, az 1239/95 rendelet 63. cikke (2) bekezdésével ellentétben, nem küldték meg a feleknek jóváhagyás végett, figyelembe kell venni, hogy az Elsőfokú Bíróság említett 79. pontban foglalt megállapításai annak önálló értékelése alá tartoznak, és a fellebbezés szakában azok nem kérdőjelezhetők meg.

84 Ugyanis egyedül az Elsőfokú Bíróság feladata annak meghatározása, hogy H. Heine nyilatkozatait a megtámadott határozatban hiányos módon foglalták-e írásba. Tehát az Elsőfokú Bíróság azzal, hogy a megtámadott ítélet 131. pontjában úgy vélte, hogy nem ez a helyzet, nem ferdítette el az eset tényelemeit.

85 Továbbá e szabálytalanság, még ha bizonyítottnak tekintjük is, nincs kihatással H. Heine nyilatkozatának tartalmára, amelyet az Elsőfokú Bíróság e jegyzőkönyv tanúsága szerint a megtámadott ítélet 79. pontjában tekintetbe vett.

86 Következésképpen a vizsgált jogalap első és második részét teljes egészében el kell utasítani.

A jogalapnak az E. van Jaarsveld nyilatkozata bizonyítóerejének értékelése keretében megvalósított téves jogalkalmazásból eredő harmadik, negyedik és ötödik részéről

– A felek érvei

87 Az első jogalap ezen három részével R. Schräder lényegében vitatja az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 81. pontjában a fellebbezési tanács álláspontját megerősítő azon érvelését, mely szerint „a tapasztalat »kizárni látszik« azt, hogy E. van Jaarsveld saját kertjében SUMCOL 01 fajtába tartozó növények nőhettek".

88 E vonatkozásban R. Schräder azt állítja a jogalap harmadik részével, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 82. pontjában tett megállapításai tévesek, amennyiben bebizonyította, hogy 2003. augusztus 19-től az e növényfajtához tartozó növények postai úton megvásárolhatók voltak Németországban, valamint hogy Dél-Afrikában az említett növényfajta nem kertészeti értékesítésben, hanem kizárólag E. van Jaarsveld kertjében található meg. Egyébiránt R. Schräder úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette az általa benyújtott bizonyítékokat, mivel egyetértett a

fellebbezési tanács azon megállapításával, miszerint a referenciafajta általánosságban hozzáférhető Dél-Afrika faiskoláiban.

89 A jogalap negyedik részével R. Schräder arra hivatkozik – vitatva E. van Jaarsveld szavahihetőségének és pártatlanságának az Elsőfokú Bíróság általi, a megtámadott ítélet 84., 93. és 95. pontjában foglalt értékelését –, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vette tekintetbe azon bizonyítékokat, amelyeket ő azon indokokkal kapcsolatban terjesztett elő, amelyek folytán E. van Jaarsveld meg kívánta akadályozni, hogy a SUMCOL 01 közösségi növényfajta oltalomban részesüljön.

90 A jogalap ötödik részével R. Schräder arra hivatkozik, hogy a megtámadott ítélet 85. pontjában az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy nem vette tekintetbe E. van Jaarsveld szavahihetőségére és nyilatkozatainak valószerű jellegére vonatkozó beadványát.

91 A CPVO a maga részéről úgy véli, hogy R. Schräder kizárólag azon ténymegállapításokat vitatja, amelyek nem tartoznak a Bíróság felülvizsgálata alá. Ezenfelül, azt állítva, hogy E. van Jaarsveld versenytárs, R. Schräder ezen érvet első ízben a fellebbezés szakában veti fel, megsértve ezzel a Bíróság eljárási szabályzatának 42. cikkét.

– A Bíróság álláspontja

92 Az első jogalapnak a SUMCOL 01 növényfajta E. van Jaarsveld dél-afrikai magánkertjében való jelenlétének Elsőfokú Bíróság általi értékelésére alapított harmadik, negyedik és ötödik részét együttesen célszerű vizsgálni.

93 E vonatkozásban az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg a megtámadott ítélet 86. pontjában, hogy „R. Schräder azon érvelése, amely a fellebbezési tanács azon álláspontjának megdöntésére irányul, miszerint a tapasztalat »kizárni látszik« azt, hogy E. van Jaarsveld saját kertjében SUMCOL 01 fajtába tartozó növények nőhettek, mindenesetre hatástalan".

94 A jogalap e részére adott ezen válasz nem valósít meg téves jogalkalmazást.

95 Ugyanis, amint azt az Elsőfokú Bíróságnak alkalma nyílt megállapítani, még ha megállapítást nyer is, hogy a SUMCOL 01 növényfajta jelen volt E. van Jaarsveld dél-afrikai kertjében, ez a körülmény nincs befolyással azon tudományos megállapításokra, melyek szerint eltérések vannak ez utóbbi növényfajta és az E. van Jaarsveld magánkertjéből származó, referenciafajtaként használt növényfajta között, amely megállapításokon a vitatott határozat alapul.

96 Következésképpen a vizsgált jogalap harmadik, negyedik és ötödik részét, mint hatástalant, el kell utasítani.

A jogalapnak arra alapított hatodik részéről, hogy megállapítást nyert, hogy a referenciafajtát közismertnek lehet tekinteni

– A felek érvei

97 A jelen jogalap hatodik részével R. Schräder lényegében az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 68., 80. 90., 91., és 96. pontjában foglalt, az E. van Jaarsveld magánkertjéből származó növények 2100/94 rendelet 7. cikke (2) bekezdése szerinti közismertségére vonatkozó megállapításait vitatja.

98 E célból arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság több tekintetben is tévesen alkalmazta a jogot.

99 R. Schräder először is azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot és elferdítette a bizonyítékokat azzal, hogy tévesen azt feltételezte, hogy a fellebbezési tanács, a CPVO és a Bundessortenamt E. van Jaarsveld referenciafajtáját hasonlónak tekintette egy, L.E. Codd, dél-afrikai botanikus által leírt „fajtához".

100 Másodsorban a megtámadott ítélet ellentmondásos, amennyiben az említett ítélet 80. és 96. pontjában az szerepel, hogy L.E. Codd egy Plectranthus ornatus elnevezésű „növényfajt" írt le, noha ugyanezen ítélet 91. pontjában a Plectranthus ornatus „fajtára" történik utalás.

101 Harmadsorban az Elsőfokú Bíróság kibővítette a jogvita tárgyát, noha ő maga jelentette ki a megtámadott ítélet 68. pontjában, hogy a CPVO nem hivatkozhat első ízben az Elsőfokú Bíróság előtt folyó eljárás keretében a megtámadott határozat jogszerűségének bizonyítása érdekében az L.E. Codd által leírt „fajtára", tekintettel arra, hogy e fajtát a fellebbezési tanács nem vette figyelembe.

102 A CPVO úgy véli, hogy a hivatkozott jogalap ezen része nem pontos, és azt a Bíróság eljárási szabályzata 112. cikke alapján el kell utasítani.

103 A CPVO ugyanakkor arra hivatkozik, hogy a referenciafajtát közismertnek kell tekinteni, mivel E. van Jaarsveld megerősíti, hogy e fajta már forgalomban volt

Dél-Afrikában, amikor közösségi növényfajta-oltalmi bejelentés benyújtásra került, hogy az említett növények barátaitól származnak, hogy az Elsőfokú Bíróság helytállóan vizsgálta meg, hogy a „fajta" közismert-e és nem a „faj", továbbá R. Schräder nem bizonyította, hogy a megtámadott ítélet rendelkező része eltérő lett volna, ha az Elsőfokú Bíróság nem vette volna figyelembe a szakirodalmat.

– A Bíróság álláspontja

104 Az első jogalap e részének alátámasztásául hivatkozott három érv az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 92. pontjában szereplő azon megállapítását vonja kétségbe, mely szerint a referenciafajta közismert.

105 E vonatkozásban meg kell állapítani először is, hogy – ellentétben R. Schräder állításával – az említett ítélet 91. pontjában az Elsőfokú Bíróság azt állapította meg, hogy a fellebbezési tanács az E. van Jaarsveld által benyújtott referenciafajtát nem „tekintette azonosnak" az L.E. Codd által leírt növényfajtával, hanem a fellebbezési tanács az említett referenciafajtát csak a Dél-Afrikában közismert és a Plectranthus ornatus fajba tartozó fajtával tekintette azonosnak. Ezért állt tehát szándékában R. Schräder érvelését elutasítani, mely szerint az E. van Jaarsveld által küldött növény a kertjében található elszigetelten található növény.

106 Másodsorban, a megtámadott ítélet 80., 81. és 91. pontjai között a „fajta" és a „faj" állítólagos összekeverése folytán fennálló ellentmondással kapcsolatban meg kell állapítani, hogy e pontokból nem következik, hogy az Elsőfokú Bíróság ne vette volna kellően tekintetbe az említett fogalmak között létező különbségeket. Az Elsőfokú Bíróság elismerte ugyanis az említett ítélet 80. pontjában, hogy a Plectranthus ornatus egy több fajtát magában foglaló faj, ugyanezen ítélet 91. pontjában pedig az Elsőfokú Bíróság a Plectranthus ornatus faj dél-afrikai fajtájára utal.

107 Továbbá egyetlen ellentmondás sem állapítható meg azon egyszerű tény folytán, hogy – amint azt R. Schräder állítja – az Elsőfokú Bíróság tévesen sugallta, hogy L.E. Codd a Plectranthus ornatus egy fajtáját írta le publikációiban, nem pedig a vonatkozó növényfajt. Ugyanis, amint azt a főtanácsnok indítványának 67. pontjában megjegyezte, minden faj különféle fajtáiból áll, és emiatt a növényfajok részletes leírása nem választható el egykönnyen az azokat alkotó fajták leírásától.

108 Harmadsorban, mivel az eljárás tárgyának kiterjesztésére alapított jogalap a megtámadott ítélet 91. pontjának téves olvasatán nyugszik, azt mint megalapozatlant el kell utasítani.

109 Következésképpen a vizsgált jogalap hatodik részét el kell utasítani.

110 A fent kifejtettekből az következik, hogy az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A második jogalapról

111 E második jogalap öt részre osztható.

A jogalapnak, a tudományos publikációknak a referenciafajta közismertségének megállapítása során történő tekintetbe vételével kapcsolatos ellentmondásokra, valamint a közösségi jog téves alkalmazására és megsértésére alapított első, második és harmadik részéről

– A felek érvei

112 A jelen jogalap első részével R. Schräder lényegében azt állítja egyrészt, hogy a megtámadott ítélet 66., 80. és 96–100. pontjában az Elsőfokú Bíróság ellentmondott önmagának, amikor megállapította, hogy a Plectranthus ornatus egy több fajtát magában foglaló növényfaj, és végső soron elismerte, hogy a publikációkban szereplő leírások megfelelnek egy „növényfaj" leírásának. Az UPOV 2002. április 19-i TG/1/3 sz. dokumentuma (a továbbiakban: a TG/1/3. dokumentum) ugyanis mindössze „egy növényfajta" leírására utalt annak közismertsége értékelésének céljából.

113 Másrészt az Elsőfokú Bíróságnak nem volt feladata annak megvizsgálása egy részletes leírás alapján, hogy a szóban forgó faj közismertté vált-e, tekintettel felülvizsgálatának a megtámadott ítélet 66. pontjában meghatározott terjedelmére.

114 A CPVO arra hivatkozik, hogy a második jogalap ezen első része pusztán az első jogalap hatodik részének a megismétlése.

115 A második jogalap második részével R. Schräder úgy véli, hogy a tények úgy a CPVO, mint a fellebbezési tanács és az Elsőfokú Bíróság által történt vizsgálata nyilvánvalóan

hiányos, mivel nem történt meg az L.E. Codd publikációjában szereplő tulajdonságok és a bejelentett fajta tulajdonságainak összehasonlítása.

116 A CPVO megállapítja, hogy a fellebbezés szakában immár nem lehetséges a tények általa vagy a fellebbezési tanács által végzett vizsgálatának vitatása.

117 E jogalap harmadik részével R. Schräder arra hivatkozik, hogy a 2100/94 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése lényegében tiltja, hogy egy növényfajtának publikációban szereplő részletes leírására hivatkozzanak valamely növényfajta megkülönböztethetőségének értékelése céljából. Egyébiránt az új növényfajták oltalmára 1961. december 2-án létesült és 1991. március 19-én felülvizsgált Nemzetközi Egyezmény, amelynek az Európai Közösség részes fele, már nem hozza fel példaként valamely növényfajta részletes leírását ugyanezen fajta közismertségének igazolása céljából, noha e követelményt ezen egyezmény 1987. október 23-án felülvizsgált változata kifejezetten említi. Következésképpen sem a fellebbezési tanács, sem az Elsőfokú Bíróság nem alapíthatta volna határozatát egy, az L.E. Codd publikációjában szereplő leírásra.

118 Egyebekben a 2100/94 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének az Elsőfokú Bíróság által adott értelmezése ellentétes a növényfajták oltalma tárgyában alkalmazandó német jogszabályokkal, nem veszi tekintetbe az oltalom élő anyagból álló tárgyának különleges jellemzőit, és ellentétes a jogirodalommal.

119 A CPVO bemutatja, hogy bármely típusú bizonyíték elfogadható a bejelentett növényfajta közismertségének vizsgálata során, és a 2100/94 rendelet semmiféle eltérő rendelkezést nem tartalmaz.

– A Bíróság álláspontja

120 A második jogalap első, második és harmadik részével R. Schräder lényegében azt a tényt vitatja, hogy az Elsőfokú Bíróság elismerte, hogy valamely növényfajtának egy tudományos publikációban szereplő részletes leírását figyelembe lehet venni egy növényfajta 2100/94 rendelet 7. cikke (2) bekezdése szerinti közismertségének igazolása céljából.

121 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a megtámadott ítélet 96. pontjában az Elsőfokú Bíróság, a teljesség kedvéért, a szakirodalomra hivatkozott E. van Jaarsveld állításainak megerősítése céljából. Ezen ítélet 97. és 98. pontjában az Elsőfokú Bíróság felhívta arra a figyelmet, hogy az UPOV iránymutatások alapján és különösen a 2002. április 19-i TG/1/3 sz. dokumentum „Közismertség" című 5.2.2.1. pontja szerint „a részletes leírás közzététele – többek között – a közismertség megállapításánál figyelembe veendő tényezők között szerepel". Az említett ítélet 99. pontjában megállapította, hogy egy ilyen tényező ugyancsak tekintetbe vehető a 2100/94 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése alapján, és ugyanezen ítélet 100. pontjában úgy ítélte meg, hogy a fellebbezési tanácsnak jogában állt figyelembe vennie az L.E. Codd műveiben foglalt részletes leírásokat a referenciafajta közismertségének megállapítása céljából.

122 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Elsőfokú Bíróság ítéletének a tárgyhoz szorosan nem tartozó indokolása ellen irányuló kifogások nem vezethetnek a határozat hatályon kívül helyezéséhez, ezért azokat, mint hatástalanokat, a Bíróság eleve elutasítja (a C-184/01. P. sz., Hirschfeldt kontra AEE ügyben 2002. november 7-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-10173. o.] 48. pontja).

123 Jelen ügyben meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 96–100. pontjában szereplő indokolása kimerítő jelleget mutat az említett ítélet 89–95. pontjaiban foglalt indokoláshoz képest.

124 Következésképpen a második jogalap első, második és harmadik része hatástalan, ennélfogva azokat el kell utasítani.

A jogalap negyedik, arra alapított részéről, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy nem vette tekintetbe R. Schrädernek a 2100/94 rendelet 62. cikkének megsértésére vonatkozó érveit

– A felek érvei

125 R. Schräder azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a 2100/94 rendelet 62. cikkének megsértésére vonatkozó érveit elutasította. Azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévedett, amikor a megtámadott ítélet 104. pontjában megállapította, hogy az ítélet 103. pontjában kifejtett felperesi álláspont, miszerint a CPVO-nak el kellett volna ismernie, hogy a SUMCOL 01 fajta egyértelműen megkülönböztethető, nyilvánvaló ellentmondásban volt a felperes azon álláspontjával, miszerint a bejelentett fajta és a referenciafajta egy és ugyanazon fajtához tartozik. Az állítólagos ellentmondás nem áll fenn, mivel ha az E. van Jaarsveld által megküldött növény a SUMCOL 01 fajtához tartozik; nincs olyan referenciafajta, amelytől a SUMCOL 01 megkülönböztethető lenne.

126 A CPVO a második jogalap e részének elutasítását kéri.

– A Bíróság álláspontja

127 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság már a megtámadott ítélet 87. pontjában elvetette azt a premisszát, amelyen R. Schräder érvelése nyugszik, és amely szerint a referenciafajta és a bejelentett fajta egy és ugyanazon növény.

128 Még ha feltételezzük is, hogy a megtámadott ítélet 104. pontjában az Elsőfokú Bíróság tévesen vélte úgy, hogy R. Schräder álláspontja ellenmondásos, noha R. Schräder a 2100/94 rendelet 62. cikke keretében másodlagos jogalapot terjesztett elő, meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 106. pontjában megismételt okok folytán utasította el e jogalapot, amit R. Schräder nem is bírált.

129 A második jogalap negyedik részét következésképpen el kell utasítani.

A H. Heine tárgyaláson való részvételének értékelése során megvalósuló jogi tévedésekre alapított ötödik részről

– A felek érvei

130 R. Schräder azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette az 1239/95 rendelet 60. cikkének (1) bekezdését és 15. cikkének (2) bekezdését, amikor a megtámadott ítélet 129–132. pontjában azon feltételeket vizsgálta, amelyek között H. Heine részt vett a fellebbezési tanács előtti szóbeli szakaszban.

131 E vonatkozásban kifejti először is, hogy az Elsőfokú Bíróság elhanyagolta azt a tényt, hogy vizsgálati intézkedést elrendelő határozat szükséges az eljárás egyik felének meghallgatásához, másodsorban hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen mutatott rá arra, hogy H. Heine a CPVO meghatalmazottja, miközben a Bundessortenamt alkalmazottja, harmadsorban pedig, hogy sem a CPVO, sem a fellebbezési tanács nem bizonyította, hogy teljesültek azon feltételek, amelyek esetén H. Heine e hivatalt érvényesen képviselheti.

132 A CPVO arra hivatkozik, hogy a 2005. május 30-i tárgyalásra szóló általa küldött idézések szabályosak voltak. Kizárólag a CPVO elnökének feladata, hogy küldöttei csoportjának összetételéről és ezzel az elutasító határozat előkészítésében részt vevő H. Heine részvételéről döntsön.

– A Bíróság álláspontja

133 Meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság megállapította a megtámadott ítélet 130. pontjában, hogy tárgyalás jegyzőkönyvéből az derül ki, hogy H. Heine a CPVO meghatalmazottjaként, és nem tanúi vagy szakértői minőségben jelent meg a tárgyaláson.

134 Következésképpen, mivel H. Heinét tehát a CPVO meghatalmazottjának kell tekinteni, az 1239/95 rendelet 60. cikkének (1) bekezdéséből és 15. cikkének (1) bekezdéséből eredő kötelezettségekre nem lehet eredményesen hivatkozni.

135 Ugyanis a 2100/94 rendelet 68. cikkének megfelelően, mivel a CPVO a fellebbezési eljárásban részt vevő fél, H. Heine pedig az ő meghatalmazottja, az Elsőfokú Bíróság az 1239/95 rendelet 60. cikke (1) bekezdésének megsértése nélkül ítélte meg

úgy a megtámadott ítélet 130. pontjában, hogy H. Heine jelenléte a tárgyaláson nem igényelte a fent hivatkozott rendelkezés értelmében vett bizonyítási intézkedés meghozatalát.

136 Továbbá az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, hogy az 1239/95 rendelet 15. cikkének (2) bekezdése értelmében a H. Heine által a CPVO és a Bundessortenamt között a szakmai vizsgálat tárgyában kötött megállapodás szerint végrehajtott cselekmények harmadik felek irányában a CPVO jogcselekményeinek minősülnek.

137 Következésképpen a vizsgált jogalap ötödik részét el kell utasítani.

138 A fentiekből következően a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

139 Az eddigi megfontolások összességéből következik, hogy a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

140 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a szerint, amely ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. R. Schrädert, mivel pervesztes lett, a CPVO kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság R. Schrädert kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások